

Це вимагає негайної модернізації інвестиційної політики України на основі певних пріоритетів та механізмів. Поліпшення інвестиційного клімату та модернізація інвестиційної політики України призведе до залучення коштів на інвестиційну підтримку для зростання аграрного сектору національної економіки. Іноземні інвестиції у будівництво нових агропромислових комплексів, науково-дослідних центрів агропромислового комплексу, в інноваційні проекти, сучасні технології та об'єкти інтелектуальної власності, переробні заводи з високим рівнем доданої вартості, у виробництво, інтегровані у глобальні ланцюги доданої вартості, експортно-орієнтовані галузі, екологічні та соціальні проекти повинні стати пріоритетами державної політики залучення іноземних інвестицій в агропромисловий комплекс України. Заохочення іноземних інвестицій в аграрний сектор, який має статус пріоритетного та стратегічно важливого в українській економіці, не тільки забезпечить його розвиток, але може стати рушієм прогресивного економічного розвитку країни. Перспективами подальших досліджень є розробка рекомендацій щодо вдосконалення інвестиційного співробітництва України з іншими країнами світу в аграрному секторі та диверсифікація інвестиційних партнерів України.

Список використаних джерел

- 1) Звіт про світові інвестиції за 2020 рік. - [Он-лайн] - Доступ за адресою: <https://unctad.org/en/pages/PublicationWebflyer.aspx?publicationid=2769>
- 2) Про затвердження Стратегії розвитку експорту сільськогосподарської, харчової та переробної промисловості України до 2026 р. Розпорядження Кабінету Міністрів від 10 липня 2019 р. № 588. - [Он-лайн] - Доступ за адресою: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/588-2019-%D1%80#Text>

Максим Дорош
студент,

Західноукраїнський національний університет

ОСОБЛИВОСТІ ГОСПОДАРСЬКОГО ЗЕМЛЕВПОРЯДКУВАННЯ В УМОВАХ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Землеустрій — це сукупність соціально-економічних та екологічних заходів, спрямованих на регулювання земельних відносин та раціональної організації території адміністративно-територіальних утворень, суб'єктів господарювання, що здійснюються під впливом суспільно-виробничих відносин і розвитку продуктивних сил.

Об'єкти землеустрою:

- територія країни;
- території адміністративно-територіальних утворень або їх частин;
- території землеволодінь та землекористувань чи окремі земельні ділянки.

Землепорядкування — це система державних заходів по реалізації земельного законодавства, спрямованого на організацію повного та

раціонального використання земель, а також засобів виробництва, нерозривно пов'язаних із землею з метою ефективного суспільного виробництва. Завданням сучасного землевпорядкування є забезпечення соціальної функції землеволодіння та землекористування, згідно із якою земельні ділянки повинні використовуватись максимально ефективно за цільовим призначенням без втрат корисних властивостей та погіршення стану довкілля, досягнення комплексності розвитку території, забезпечення платності землеволодіння та землекористування, економічного стимулювання раціонального використання та охорони земель.

Землевпорядкування полягає у територіально-функціональному улаштуванні використання земель створеної просторової структури шляхом виконання власних, притаманних саме йому процесів щодо планування типів (підтипів) землекористування (зонування земель за їх придатністю), планування використання і охорони земель сільськогосподарських та інших підприємств, внутрішньої організації їх території (удосконалення структури і розміщення земельних угідь, системи сівозмін, функціонального зонування ПЗФ тощо)

Особливості управління

Питанню управління земельними ресурсами в країні нині надається особлива увага. Тільки через управління реалізуються функції контрольнаглядового характеру за: – створенням умов рівноправного розвитку всіх форм власності на землю і господарювання; – охороною прав громадян, підприємств, установ і організацій на землю; – розв'язанням земельних спорів; – надходженням коштів від плати за землю та їх наступним використанням; – проведенням земельних аукціонів, здійсненням трансакцій із земельними ділянками; – створенням земельно-реєстраційних центрів; – раціональною організацією території та використанням земельних ділянок власниками землі і користувачами відповідно до умов їх надання; – поверненням самовільно зайнятих ділянок у стані, придатному для використання; – економічним стимулюванням раціонального використання і охорони земель та відшкодуванням втрат, спричинених погіршенням якості земель суб'єктом господарювання; 49 – моніторингом земель, в тому числі земель, розташованих у зонах радіонуклідного забруднення, з метою своєчасного виявлення змін, їх оцінки, відвернення і ліквідації наслідків негативних процесів; – виконанням комплексу заходів, передбачених умовами надання земельних ділянок, нормативними документами та затвердженими документами щодо захисту земель від водної і вітрової ерозії, заростання бур'янами, чагарниками та дрібноліссям, селів, підтоплення та від інших процесів погіршення стану земель; – вилученням або тимчасовою консервацією деградованих, малопродуктивних чи забруднених земель, подальше використання яких може призвести до негативних наслідків; – рекультивацією порушених земель, зніманням, використанням і збереженням родючого шару ґрунту при проведенні робіт, пов'язаних із порушенням земель, а також своєчасним приведенням цих земель у стан, придатний для використання за призначенням; – збереженням та експлуатацією протиерозійних гідротехнічних споруд та систем, захисних

лісонасаджень, встановленням і збереженням межових знаків; – наданням достовірних даних про наявність, стан і використання земельних угідь по державному земельному кадастру, а також про наявність земель запасу; – проектуванням, розміщенням, будівництвом, реконструкцією, введенням в дію, експлуатацією та ліквідацією об'єктів, які негативно впливають на стан земель; – своєчасним і якісним виконанням комплексу необхідних заходів щодо запобігання псування земель, їхнього забруднення виробничими та іншими відходами і стічними водами, а також при добуванні корисних копалин, виконанні будівельних, геологорозвідувальних, пошукових та інших робіт. При цьому базовою правовою основою чіткої організації управління земельними ресурсами є Конституція та закони України, постанови Верховної Ради України, Укази і розпорядження Президента України, постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України, накази Держкомзему України тощо. У цьому зв'язку, очевидно, недоцільно ділити управління земельними ресурсами на загальне, яке має територіальний характер, тобто охоплює певні території в межах адміністративно-територіальних утворень, і галузеве. Якщо ця умова буде досягнута, то з повною впевненістю можна сказати, що в Україні існує ефективна система управління земельними ресурсами. Ринок землі – це торговельно-господарські відносини, предметом яких є обіг земельних ділянок, тобто перехід права власності від одного власника до іншого на підставі цивільно-правових угод, рішення суду тощо.

Список використаних джерел

1. Лукінов І.І. Економічні трансформації (наприкінці ХХ ст.). К.: Інститут економіки НАН, 1997. С. 178.
2. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. <https://core.ac.uk/download/pdf/158567241.pdf>
4. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Землевстрій>

Дмитро Качмар
студент,

Західноукраїнський національний університет

ПРОЕКТ ГРОШОВОГО ОЦІНЮВАННЯ ЗЕМЕЛЬ

Оцінка земель різного цільового призначення проводиться для визначення плати за землю та вартості земельних ділянок під час укладення цивільно-правових угод.

В основу визначення грошової оцінки земель сільськогосподарського призначення кладеться рентний дохід, який створюється при виробництві зернових культур і визначається за даними економічної оцінки земель. Тобто, сутність грошової оцінки земель с/г призначення полягає в обчисленні можливого прибутку, який можна отримати за рахунок використання земельної